

SLOTZINNEN VAN EEN VERHAAL

... Met een geweldige sprong stoof Haas erop af. Maar hij was te laat. Toen hij de lijn passeerde, was Schildpad hem juist voor geweest. "Zie je nou wel," zei Schildpad. Maar Haas had geen adem meer om te kunnen antwoorden.

(gebaseerd op Aesopus' fabel over de wedstrijd tussen de haas en de schildpad.)

... Mada herkende Muthu direct. "Weet je nu weer wie ik ben?" vroeg hij. "Toen was je een grote meneer, nu ben je weer een gewone ezel en zul je mij moeten gehoorzamen." Voldaan klom hij op Muthu's rug en reed huiswaarts, terwijl hij de ezel keer op keer een stevige por in de zij gaf.

(uit: Volksverhalen uit kleurrijk Nederland. Betoverd. Verhalen over mensen die in dieren veranderen (en omgekeerd) uit de Chinese, Joodse, Nederlandse, Indiase, Turkse, Surinaamse, Marokkaanse en Indonesische verteltraditie. Lemniscaat, 1991.)

... De leeuw, die stomme Bhasuraka, dacht dat zijn vijand antwoordde op zijn uitdaging. Hij raakte buiten zichzelf van woede en viel aan, sprong in de put en verdronk in het diepe water. De haas was meer dan tevreden en leefde nog lang en gelukkig in het bos. Hij werd door deze

list zeer populair bij andere dieren, omdat hij hen verlost had van hun grootste vijand.

(uit: Volksverhalen uit kleurrijk Nederland. Dieren. Dierenverhalen uit de Chinese, Joodse, Nederlandse, Indiase, Turkse, Surinaamse, Marokkaanse en Indonesische verteltraditie. Lemniscaat, 1990.)

... Man en vrouw keken elkaar een poos aan en begonnen beiden te huilen. Meteen haalden zij de oude grootvader weer aan tafel en lieten hem voortaan altijd meeëten en zeiden niets als hij een beetje morste.

(uit: De sprookjes van Grimm; volledige uitgave" vertaald door M.M. de Vries-Vogel. Unieboek BV - Van Holkema & Warendorf, 1984.)

... "Ik weet nu wel beter," zei Maraso tegen zijn moeder. "Als ik naar u had geluisterd, was ik niet in zo'n akelige situatie terechtgekomen." - "Ik hoop dat je je les geleerd hebt," zei de moeder. "Ik hoop dat je in het vervolg eerst je hersens zult gebruiken voordat je iets onderneemt."

(uit: Volksverhalen uit kleurrijk Nederland. Reizen. Verhalen over avontuurlijke reizen uit de Chinese, Joodse, Nederlandse, Indiase, Turkse, Surinaamse, Marokkaanse en Indonesische verteltraditie. Lemniscaat, 1991.)

... Stefan laat de mensen alleen en gaat naar zijn opa. Hij vertelt hem alles. Daarna gaat hij slapen, want hij is moe van zijn reis. Opa dekt hem toe. Blij en trots kijkt hij naar zijn kleinzoon.

(uit: De Verboden Toren, door Arcadio Lobato. Zwijsen, 1988.)

... Nu waren de dieren bang dat hij hun hele land zou laten overstromen en ze pasten voortaan wel op, dat ze hem nooit weer aan het lachen maakten.

(uit: Het groot vertelselboek, verzameld door Nienke van Hichtum. Van Holkema & Warendorf, 1973.)

"Of op iets zwaars," zei de schildpad. "Misschien lijkt het daar wel op. Op iets heel zwaars, wat niemand kan optillen." De dieren rilden. Het was donker en koud, en iedereen sjokte zwijgend naar huis.

(uit: Is er dan niemand boos?, door Toon Tellegen. Querido, 2002.)

Er werd een schitterend feest gevierd. Slecht één man schuifelde door de straten met zijn handen voor zijn gezicht geslagen, en tussen zijn vingers door sijpelden de tranen.

(uit: De mooiste Nederlandse sagen en legenden, Verba, 1999.)

